

ТІЛЬКИ РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ВИХІД З КРИЗИ

На вечірньому засіданні 7 та ранковому засіданні 8 грудня, сесія центральної ради Профінтерну вислухала велику доповідь тов. Лозовського про стан секцій Профінтерну та їх роль у керівництві економічними боями й рухом безробітних.

За 15 місяців, минулих від часу 5 конгресу Профінтерну, констатує тов. Лозовський, світова економічна криза значно поширилася та поглибилася. Фінансова криза, що охопила в тій або іншій формі весь капіталістичний світ, ще більше загострила світову капіталістичну систему.

Лише одна країна у світі відійшла від кризи та неухильно підносила своє соціалістичне господарство і життєвий рівень мас. Ця країна — СРСР, де ліквідовано безробіття, де пролетаріат успішно закінчує виконання п'ятирічного плану за 4 роки. Перед очима пролетаріату капіталістичних країн, що страждає від страхіття кризи, з усією очевидністю стоїть перевага соціалістичної системи.

Потім тов. Лозовський накреслив тактику міжнародного реформізму, а саме: капіталізм хворий, струшувати його не можна, а треба приносити жертви в ім'я змирення капіталістичного господарства. Відсіла, відмова реформістів від всякої економічної боротьби, страйколоська політика щодо страйків, і відтягування робітників від безпосередньої боротьби проти капіталу.

Тому, — говорить т. Лозовський, — наш головний ворог є міжнародний реформізм, з яким ми повинні вести якнайрішучішу боротьбу.

Переходячи до науки економічної боротьби останнього року, т. Лозовський підкреслює значення зростання економічних бой, що захопили країни, де давно не було страйків (Австрія, Голландія, Скандинавія та Балканські країни).

Далі тов. Лозовський аналізує і критикує помилки в організації і керівництві страйковою боротьбою, що їх допустили секції Профінтерну. Він докладно розглядає науку важливіших страйків останнього

ДОПОВІДЬ Т. ЛОЗОВСЬКОГО НА СЕСІЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ПРОФІНТЕРНУ.

го року і робить висновок про зростання впертості пролетарського опору, про зростання страйкової солідарності і значні досягнення революційного профруху в царині самостійного керування боями.

Тов. Лозовський закликає заплямувати послання на об'єктивні умови, як виправдання бездіяльності і пасивності.

Тов. Лозовський особливо підкреслює невміння деяких секцій Профінтерну по справжньому організувати страйкову боротьбу, що спостерігається досі, невміння боротися за повсякденні вимоги робітників, невміння працювати на підприємствах, відставання від беззастатності мас і заклики виходити на бойовому досвіді боротьби передових секцій Профінтерну.

Далі тов. Лозовський зупинився на питанні про зростання безробіття і відставання революційного профруху в справі організації руху безробітних.

Особливу увагу в доповіді загострено на потребі викривати спроби "лівих" реформістів використати ідею єдиного фронту для боротьби проти революційного профруху.

Наприкінці тов. Лозовський докладно зупинився на найбільших завданнях прихильників Профінтерну в справі мобілізації широких мас для боротьби проти наступу буржуазії і для контрастну, в обстанові, коли економічна

боротьба більш ніж будь-коли має політичний характер.

Боротьба за життєвий рівень робітничої класи виростає на боротьбу за комунізм. Завоювати довіру мас у повсякденній боротьбі — вихідний пункт до завоювання більшості робітничої класи на бік революційної класової боротьби.

Робота серед безробітних — важливе завдання, але важливіше за все робота на підприємстві, робота серед мас в реакційних профспілках.

Самостійно керувати класовими боями, ув'язувати економічні вимоги з політичними; наситити духом непримиренної класової боротьби нашу кадрі; забезпечити особливий підтримку героїчному пролетаріату Китаю, його радянським урядові і Червоній армії Китаю — от ті загальні завдання, які стоять перед секціями Профінтерну.

Зазначаючи на розбіжності між напад японських імперіалістів на Китай, що його підтримують імперіалісти інших країн і соціал-фашизм і який наближає строки світової війни, тов. Лозовський закликає готувати сили для того, щоб закінчити імперіалістичну війну так само, як закінчив війну пролетаріат Росії в жовтні 1917 р.

"Тільки революційний вихід з кризи" — таке має бути гасло кожного пролетаря, кожного прихильника революційного профруху.

В боротьбі за це гасло мусить зростати і міцніти масовий революційний профрух у усьому світі — закінчив свою доповідь т. Лозовський.

КИЇВСЬКИЙ ЗАВОД ПЕРЕМОЖЕЦЬ

("Червоний Двигун").

Як і багато інших заводів, завод "Червоний Двигун" народився у вузькому та низькому приміщенні майстерні з об'ємними мурами та облупленим тинком. Раніш тут працювала артіля кустарів, виготовляла легка. Завод почав існувати, випускаючи сільсько-господарські машини.

Це було в той час, коли по всій країні від краю до краю почали витисгати довгі струми мідного дроту. Ними пускали електричний струм. Він біг через міста, через села.

Електрика твердо виходила до нашого життя. Треба було моторів та двигунів. Фабрики, заводи, машини — трактори, станції вимагали моторів, і завод почав виготовляти двигуни.

На початку 1930 р. завод випустив першого двигуна. При цьому був голова ВРНГ УСРР т. Сухомлин. Спроба вдалася. Перший двигун мав високі прикмети. Початок був покладався.

Завод стали звать "Червоний Двигун". По всіх кінцях СРСР — від Білоруси до Далекосхідного краю, від тайги до південного Кавказу — за двигунами мотори київського заводу "Червоний Двигун".

Пихкає вагранка. Литво, повільною, рідкою струминою лється до ковша. Ливарники в яскравому світлі. Вони обережно перевертають ковші і литво лється до формовок.

Розсіпаються жовті зірки. Тут бережуть кожний кілограм чавуну. Бригадир Марцинюк з підкепки уважно пильує роботи. Він устигає допомогти всім, на ходу роблячи вказівки. Часто він стає на коліна й оглядає формовні. Від них підноситься сиповатий дим.

У цеху сьогодні свято. Ще трохи часу і замовлення Магнетобуду закінчені. А ви, хлопці, не відставайте, — зауважують з бригади Марцинюка, звертаючись до Горюховського. Це два брати, обидва ливарники.

Робота дедалі більше розпалюється. Увесь цех охоплений гарячкою: до терміну закінчення замовлення Магнетобуду, який виконали за 35 днів до терміну.

Отже не марно гріти чуба, — зауважив вагранник і почав скручувати цигарку.

Низька стеля токарного цеху, тісне приміщення весь час нагадує, що тут була кустарна майстерня. На дверях прибито шматок сірого паперу. На ньому червоною клейовою фарбою написано:

ВИКЛИК.

Бригада на картерах зобов'язується виконати 400 карт. Зауважте 330 у листопаді і викликає на соціалістичне змагання бригади Шапошнікова та Єлісеева на кількість та якість. Бригада Єлісеева стояла ко-

ло пляката й читала вголос. Бригадир почував потилицю.

Руки налягли на вимикачі. Почали обертатися круті. Хитілось, щоб вони обертались ще кутіше (адже треба відбігти на виклик). Рядом працює бригада т. Седиха. На розхитаних спрацьованих вантажах бригада щомісяця перевищує план. Вона виходить з показниками 130—140 відсотків Тов Седиха нахилився над купою деталей. Він обмацує й оглядає кожну із них, — треба виправити всі хибі. Адаже в цеху працює молоді. Перевадифіканти. Учні. Вони набувають кваліфікації і вчаться перевищувати програму.

Іноді на одній з ділянок цеху починають затримуватися деталі. Вони цілими купами лежать біля вантажів і чекають на оброблення.

Тоді сусідня бригада, що перевищила своє завдання, спішає допомогти товаришам. Так, допомагаючи один одному, змагаючись між собою, цех добивається успіху і завжди виходить переможцем.

Стругальники на цей раз переділили всіх. Вони витримали величезне навантаження, працюючи на розхитаних старих вантажах. Як вони перемогли?

4 місяці тому стругальники відставали. Доводилось віддавати до сусідньої артілі частину стругальних робіт. Самі не могли впоратися.

Кілька раз бригада Седиха відставала на дверях виклик на змагання. Стругальники прийняли виклик. Бригада Седиха допомогла їм, і стругальники навчилися перевищувати програму. Усього цього цех досі, працюючи на спрацьованих і розхитаних вантажах.

Старший майстер тов. Іваненко усміхається у вуса і зсуває на потилицю кашкет: Він розповідає, що торік стояло тільки 5 вантажів, а тепер їх 30. У той самий час він дивиться в самий кінець цеху і уявляє собі, що цей мур розберуть і цех тягтиметься далі. Довгим рядом виставляють токарні фрезерні, стругальні, свердлувальні вантажі. Вони блищать новістю блискучою сталлю, а біля них працюватимуть висококваліфіковані робітники, — теперішні перекваліфіканти.

Теплими ліпневими та серпневими нечами заводський двір був яскраво освітлений. З одного цеху до другого проходила туди й сюди молоді комсомольці. Це були штурмові ночі. Комсомольці переносили деталі з цеху до цеху. Партосередок був за штаб. Треба було виконати програму, — деталі не можна було затримувати на хвилину.

Із цеху в цех, як естафету, переходили деталі, їх складали у монтажному цеху. Тут уздовж мурів тягнулись ряди столів. Біля них, складаючи деталі, метушались бригади.

На краю цеху лежать рядами ще не складені деталі. Їх дедалі меншає.

Якщо іноді не етане деталі, штурмова бригада з великим плякатом іде до механічного цеху й вишає його навиди.

Механічники читають плякат, і відповідаючи на нього, натискають на роботу. Хоч деталі й затримують, механіки приходять до фінішу з перемогою.

У жовтні склали 35 моторів понад норму. В кінці цеху на підлозі стоять лавою нові мотори. Вони готові до роботи.

У гомінких цехах безперестанку працює творча думка.

Треба виготовити магнето на нашому заводі з власних матеріалів, — постановив ро-

бітничий колектив "Червоного Двигуна". Досі магнето довозили з-за кордону. Тільки нещодавно московський електрозавод добився успіхів у виготовленні магнето. "Червоний Двигун" почав робити експерименти, щоб виготовляти магнето на радянських матеріалах. Покладено багато творчих зусиль і 28 вересня було свято на заводі — випустили перше магнето. Випробування його в Москві дало блискучі наслідки й завод у майбутньому почне виробляти магнето.

Творча робота колективу заводу "Червоний Двигун" має всесоюзне значення.

Завод вийшов переможцем. Перший у Києві "Червоний Двигун" дотерміново виконав програму вирішеного року п'ятиліткі. Завод випустив магнето, зменшив собівартість мотора й 21 листопада — нова перемога! — виготовлено перший мотор, потужністю 4,5 сил.

Мотори двигатля по всіх кінцях СРСР — від Білоруси до Далекосхідного краю, від тайги до південного Кавказу. Цей завод, як і багато інших, утворився з маленької майстерні. Цей завод, як і багато інших, зростає невпинно. Завод "Червоний Двигун" стає однією з міцних підпор у будівництві індустріального Києва.

ЯПОНСЬКЕ ВІЙСЬКО ПОЧАЛО СВІЖИЙ НАСТУП В МАНДЖУРІЇ

(Продовження з 1-ї сторони.)

з китайським нерегулярним військом, яке було їх твердження. Китайські війська пробували задержати контроль над залізничною лінією Пейпін-Мукден.

ПЕКИН, Китай, 29 грудня. Китайська головна квартира оповістила сьогодні, що китайська армія спинила наступ японців на північ від Ічов в напрямі Чинчова, звідси в японцями одну з найзавятіших битв, відколи почався манджурський конфлікт. В цій битві японське військо вживало важкої артилерії та аеропланів.

НАНКИН, Китай, 29 грудня. Вчора сформувалася тут новий китайський уряд, головою якого став Лін Сен, 67-літній

президент легіслативної ради. Лін Сен обрано головою китайського уряду на пленарній сесії комітету Кумінтану (націоналістичної партії), в якій взяли участь політичні партії Нанкін і Кантун.

Суна Фо, бувшого міністра закордонних і члена кантонської групи, обрано президентом виконавчої ради, що рівняється позиції прем'єра в європейських державах. Чун Фо буде мати велику контролю в назначуванні різних державних урядників і тому його вибір пояснюють, як велику перемогу кантонської фракції.

Не забувайте про пресовий фонд української робітничої преси в Канаді!

П. Л.

КОМУ СЛУЖАТЬ УКР. ФАШИСТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ В КАНАДІ

Там знов, де не помагають брехні ні погрози ніякі, головно свідомішим, там все чиним діють верхи українських фашистських організацій. Вони в змові з босами відганяють таких робітників від праці, в порушують і релігійні офіційними відбирають запомогу безробітним.

Ще один спосіб "воювання за плота" мають ватажки українських фашистських організацій. Вони ціляють в робітничі організації почерев вождів робітничого визвольного руху. Найпримудрішим огороженням і брехням намагаються вони бити довіри робітничих мас до їхніх вождів, стараються висунути ненависть рядовиків до їхнього проходу у визвольних боях і в робітничих організаціях, щоб зламати той спайний фронт робітничої класи, відвернути увагу робітників від класової боротьби, а звести на шлях сварів, склок і усеїхнх тормосів.

Саме й для цієї цілі українські фашистські організації насилають в дані робітничі організації своїх довірених, щоб вертати доверення, внутрі організації робітничої, тормосили організаційною роботою, гальмували працю й повільно поліційну службу. Це видно з того, що коли робітники й незалежні фермери викають за такого шкідника, провокатора в робітничо-фермерських організаціях й викинуть його геть, він зараз же другого дня опиняється в рядах українських фашистських організацій і в українській фашистській пресі являю інформувати поліцію та державні кола про робітничу організацію та її передових членів. Вчас судження тих вождів робітничого руху, ті самі висланники українських фашистських організацій повинні сауджбу довірених свідків поліції, допомагають її виланувати з-поміж робітничих рядів найактивніших працівників і наспілі з тією самою поліцією заповують їх в тюрми. Про те наявно свідчать арештування й судження провідників українських робітників в Гемптоні, Торонто, Вест Торонто, Келларі, Форт Велам, у Вінніпегу, й інших місцевостях, де на суді свідчили щети українських робітників довіреники поліції, що стоять у провіді українських фашистських організацій.

В приповідка: — По ділах пізнати чоловіка. Те саме треба застосувати про українські фашистські організації в Канаді. Не ділах їхніх, треба судити їх. Діла самі говорять за них. Чорна робота, що до того часу проводили її ватажки українських фашистських організацій поміж українськими трудящими маса-

ми Канади, наявно свідчить, кому вислугуються вершки тих же організацій, для кого потрібні ті організації й хто їх витримує при житті. Українських фашистських організацій в Канаді не творили українські трудящі маси, вони й їх не будували. Будувала їх українська адекласована інтелігенція, будувала їх з допомогою своєї мілочної буржуазії й з допомогою буржуазії панівної класи в Канаді. Буржуазії й потрібні вони.

Та коли б до тих українських фашистських організацій втілювали лише мілочну й засібну українську буржуазію та її адекласовану інтелігенцію, ми дивилися б на те, як на організування її власних сил до боротьби проти робітничої класи. Тимчасом діло стоїть інакше. Ті українські фашистські організації в Канаді витримує панівна класа якраз на те, щоб до неї залучувати українські трудящі маси і з них виконувати силу для панівної класи.

І саме тому, що українська буржуазія наспілі з буржуазією цієї країни стараніє залучувати в українські фашистські організації членів з-поміж українських трудящих мас Канади, не можна на це шитися оком безітересовного спостерігача й не протидіяти, щоб не дати ворогові робітничої класи вкрити в силу. Треба як перестерігти українських трудящих і всіх тих, що падають у розставлені сіті українських фашистських організацій. Треба їм відкрито сказати, чого затягує їх туди, й куди їх поведуть ватажки тих же організацій. Відшифрувати плинні вершки українських фашистських організацій перед рядовиками тих організацій, вказати усім українським трудящим, хто вони і в чий користь працюють.

БОРІТЬБА ЗА ЗАВОЮВАННЯ ТРУДЯЩИХ МАС.

Так. Між українськими робітничими організаціями а українськими фашистськими організаціями точиться завзята, нестримна класова боротьба. Боротьба іде за вплив на українські трудящі маси, боротьба іде за їхнє завоювання на поліції класового фронту.

Ватажки українських фашистських організацій заганяють українських робітників і незалежних фермерів на те, щоб їх приставити на фронт боротьби панівної класи, проти робітничих мас. Вони мобілізують силу на оборону інтересів капіталістичної класи так з робітничо-фермерських шарів. Поставають оборонці визиску і насильства.

Українські робітничо-фермерські організації мобілізують теж українських трудящих, але мобілізують їх на фронт боротьби робітничої класи, проти капіталістичної, проти визискувачів. Українські робітничо-фермерські організації кличуть трудящих до спайання єдиного робітничо-фермерського фронту й до боротьби за визискування робітничо-фермерських мас з-під ярма

От хоч би такий приклад з визвольної боротьби робітничої класи в Канаді. В Естевані замордувала поліція трьох майнерів, десятки поранила. Защо ж ті морди? За те, що майнери Естевану й околиці, визискувані гірше за невольників, вишпилювали на страйк, щоб боротьбою домогтися права на життя. Грізна пістка про замордування поліцією страйкерів в Естевані, порушила усьо робітничу класу Канади і цілого світу. Робітники масово протестували. Чимало лібералістичних часописів засуджували той оцидний морд, що його вчинила поліція Естевану. А ватажки українських фашистських організацій виправдували поліцію, виправдували замордування трьох молодих естеванських майнерів, між якими було теж двоє молодих майнерів українців зі Західної України, виправдували калічення й шарпання ставними кулями ратеснів, пошматованих майнерів. Ось що писав петлюрівський "Український Голос", орган Союзу Українських Самостійників в Канаді з дня 7 жовтня 1931 р. про те мордування майнерів:

"До міста везли вони людей автомобілями і троками. Поліція в числі около 20 людей заступила дорогу до міської галі. Демонстранти зачинили кидати до них камінням та полами. 300 до 400 людей обступило полісменів, ядали їх і кидали до них камінням. Наконсць полісмени добули револьвери і стріляли товпі понад голову. Та товпа наперла на полісменів ще гірше. Тоді вони зачали стріляти вже в товпу. В такий спосіб демонстранти розігнали, але два страйкерів згинувли від куль відразу, один умер від ран опісля, чотири тяжко ранені борються зі смертю, пять цікавих ранені. Зі сторони полісменів ранених було дванадцять, з них один поважно".

Учасники знов з тієї демонстрації, майнери з Естевану, написали до "Українських Робітничих Вістей", що перша поліція кинула на майнерів-демонстрантів, поліція почала стріляти до безброньованих майнерів. Ми подаємо один такий уривок з листа т-ки Енні Булер до "УРВ" з 5 жовтня. — Таа Булер була на місці бої. Вона пише:

"Похід був мирний. Майнери їхали на троках і автомобілях з Бінфрейту до Естевану. Коли вони доїздили до середини міста, поліція схопила Мартіна Дел, а коли майнери почали його боронити, поліція почала стріляти до них з всіх сторін! Майнери не мали ніякої зброї; не мали чим оборонятися; вони зустрілилися несподівано з отвертою війною. Поліція не вживала давних способів; вона не бавилася зі слезинними бомбами; вона мала наказ стріляти і вбивати!"

Пани хотіли бачити, щоб вкрив майнерів, їхніх жінок і дітей палла по вулицях Естевану! Пани виробили зинити страйкерів!"

З того наявно видно, для кого працюють ватажки українських фашистських організацій та їхня преса, а кому служать українські робітничо-фермерські організації й робітничі преса. Петлюрівський "УГ" обороняє поліцію та її морди естеванських майнерів; "Українські Робітничі Вісті" виступили як оборонці робітничої класи й тих, що їх замордувала поліція.

(Далі буде.)

ПРОДОВЖАЄТЬСЯ БОРІТЬБА В НІКАРАГВІ

ВАШИНГТОН, 23 грудня. — В департаменті воєнної флотії одержано вістку, що 20 грудня нікарагвайська гвардія в сутичці з повстанцями одного з їх провідників вбила, а кількох повстанців поранила.